

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA PENALĂ

Dosarul nr. 6638/101/2014

cod operator 2711

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 23 februarie 2015
Completul constituit din:

PREȘEDINTE: F. I.
GREFIER: V. R.

Ministerul Public este reprezentat de procuror C. M. U. din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara.

Pe rol se află judecarea contestației formulată de M.P. – P. de pe lângă Tribunalul Arad, împotriva sentinței penale nr. 824 pronunțată la data de 11.12.2014, în dosarul nr. 6638/101/2014 al Tribunalului Arad, Secția penală.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă intimatul condamnat M. G. personal, aflat în stare de detenție, asistat de avocat din oficiu F. L. din cadrul Baroului Timiș – cu delegație la dosar.

Procedură de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Se constată sosite la dosar prin faxul instanței și depuse la registratura instanței la data de 20.02.2015, motivele de contestație formulate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad.

Avocatul desemnat din oficiu care să apere interesele intimatului condamnat depune la dosar delegație pentru asistență juridică obligatorie cu nr. 8671 emisă la data de 12.02.2015 de către Baroul Timiș.

Procurorul arată că la dosar nu există decât copii de pe actele invocate de intimatul - condamnat, iar pentru orice recunoaște a unei hotărâri pronunțate în străinătate Ministerul Justiției trebuie să efectueze un examen de regularitate, motiv pentru care solicită instanței să efectueze o adresă către Ministerul Justiției – Direcția de drept internațional și cooperare judiciară – Serviciul cooperare judiciară internațională în materie penală pentru a efectua examenul de regularitate.

Instanța pune în discuție solicitarea procurorului de ședință, privind examenul de regularizare solicitată de către procuror.

Din oficiu, în baza art. 475 Cod procedură penală, instanța pune în discuție sesizarea ÎCCJ pentru dezlegarea următoarei probleme de drept: „După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie avută în vedere de statul de executare ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)”?

Procurorul arată că este de acord cu aspectul invocat de instanță din oficiu și solicită sesizarea Î.C.C.J.

Avocatul din oficiu arată că nu este de acord cu cererea formulată de procuror și arată că este de acord cu cererea pusă în discuție din oficiu de către instanță.

Intimatul condamnat arată că se opune cererii formulate de către procuror, și arată că este de acord cu cererea formulată de instanță din oficiu.

Intimatul condamnat mai arată că are cunoștință de alte persoane condamnate, cărora Judecătoria Arad și Judecătoria Constanța le-a dedus din pedeapsa pe care o execută intervalul de timp de care au beneficiat în străinătate cu titlu de eliberare anticipată.

CURTEA,

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constată:

A). Obiectul cauzei pe scurt.

Numitul M. G. (cetățean român) a fost condamnat definitiv în Italia la pedeapsa închisorii de 8 ani, 9 luni și 28 zile.

Hotărârea de condamnare a fost recunoscută în România (la data de 24.04.2013) iar susnumitul a fost transferat într-un penitenciar din România pentru continuarea executării pedepsei închisorii.

Până la transferarea în România, pe parcursul executării pedepsei în statul de condamnare (Italia), autoritățile judiciare italiene i-au acordat numitului M. G. un beneficiu (eliberare anticipată, potrivit legislației italiene) constând în recunoașterea ca executate a 360 de zile (pe baza muncii prestate și a conduitei pozitive de care a dat dovadă persoana condamnată pe parcursul executării pedepsei în Italia).

La data de 15.09.2014, în timp ce se afla încarcerat în România în continuarea executării pedepsei aplicate în Italia, condamnatul a formulat o contestație la executare, prin care a solicitat să i se considere ca executate cele 360 de zile și să-i fie deduse din pedeapsa pe care o execută.

Prin Sentința penală nr. 824/11.12.2014 pronunțată de Tribunalul Arad, Secția penală în dosarul nr. 6638/101/2014, contestația la executare a fost admisă, s-au recunoscut ordonanțele emise de magistratul de supraveghere din Lecce, Italia, prin care s-a redus pedeapsa aplicată condamnatului, cu titlu de eliberare anticipată, cu 360 de zile; s-a dispus scăderea din pedeapsă a 360 de zile, cu titlu de eliberare anticipată.

Împotriva acestei sentințe a declarat contestație (înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara, Secția penală, la data de 09.01.2015 sub nr. 6638/101/2014), în termenul legal, Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad, procurorul apreciind, în esență, că în mod greșit prima instanță a scăzut din pedeapsă cele 360 zile considerate ca executate de autoritățile italiene întrucât,

după transferarea în România, executarea pedepsei se face potrivit legislației din România, care nu prevede instituția eliberării anticipate.

B). Expunerea pe scurt chestiunii de drept.

În discuție sunt două probleme, și anume:

1) dacă beneficiul celor 360 de zile, considerate **ca executate** de autoritățile italiene cu titlu de eliberare anticipată, poate fi recunoscut de autoritățile judiciare din România în condițiile în care instituția eliberării anticipate nu este prevăzută de legislația națională.

2) în caz afirmativ, dacă cele 360 de zile urmează a fi *efectiv* scăzute din pedeapsă (cum a procedat prima instanță prin sentința contestată) sau trebuie *avute în vedere ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate*, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?

Dispozițiile normative incidente în cauză:

- Articolul 17 din DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI A CONSILIULUI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, care are următorul conținut:

„ (1) Executarea unei pedepse este reglementată de legea statului de executare. Autoritățile statului de executare sunt singurele competente, sub rezerva alineatelor (2) și (3), să decidă cu privire la procedurile de executare și să stabilească toate măsurile aferente, inclusiv temeiurile pentru eliberarea înainte de termen sau condiționată.

(2) Autoritatea competentă a statului de executare deduce întreaga perioadă privativă de libertate deja executată în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată.

(3) La cerere, autoritatea competentă a statului de executare informează autoritatea competentă a statului emitent cu privire la dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibila eliberare înainte de termen sau condiționată. Statul emitent poate fi de acord cu aplicarea acestor dispoziții sau poate retrage certificatul.

(4) Statele membre **pot prevedea** ca orice hotărâre cu privire la eliberarea înainte de termen **sau condiționată** să poată lua în considerare acele dispoziții din dreptul național indicate de statul emitent în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment.

- Art. 144 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare, care are următorul conținut:

„ Atunci când România este stat de executare, executarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate aplicate printr-o hotărâre judecătorească, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română. Durata perioadei privative de libertate executate în statul emitent se deduce din durata totală a pedepsei sau măsurii privative de libertate care trebuie executată în România. Amnistia sau grațierea poate fi aplicată atât de statul român, cât și de statul emitent.

C. Examenul de admisibilitate a sesizării.

Judecătorul apreciază ca fiind întrunite cerințele de admisibilitate prevăzute de art. 475 Cod procedură penală, respectiv:

4. Completul de judecată al Curții de Apel Timișoara este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (soluția pronunțată în soluționarea contestației este definitivă).
5. De lămurirea chestiunii de drept (modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 17 din DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI A CONSILIULUI din 27 noiembrie 2008 și art. 144 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare) depinde soluționarea pe fond a cauzei (în funcție de răspunsul Înaltei Curți de Casație și Justiție, contestația persoanei condamnate va fi admisă sau respinsă ca nefondată).
6. Asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare (concluzie formulată în urma consultării evidenței electronice la data de 23.02.2015).

D. Punctele de vedere ale procurorului și persoanei condamnate asupra chestiunii de drept sesizate.

Procurorul apreciază că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție întrunește cerințele de admisibilitate, iar pe fond consideră că perioada considerată ca executată de autoritățile statului de condamnare nu poate fi scăzută din pedeapsa aplicată (întrucât nu a fost efectiv executată) și nici recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, deoarece executarea pedepsei, după transferul persoanei condamnate, se face potrivit legii statului de executare (România), care nu prevede instituția eliberării anticipate (aceste aspecte sunt susținute de către parchet prin motivele scrise ale contestației).

Persoana condamnată a fost de acord cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar pe fond a apreciat că perioada considerată executată în străinătate, înainte de transferul în România, trebuie să-i fie recunoscută și scăzută din pedeapsa pe care o execută.

E. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Completul de judecată apreciază că legislația în vigoare nu permite nici scăderea efectivă din pedeapsă a perioadei considerate ca executată de statul de condamnare și nici echivalarea aceleiași perioade ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal) care reglementează, în România, instituția liberării condiționate.

Scăderea din pedeapsă a perioadei **considerată** ca executată de statul de condamnare nu este posibilă deoarece intervalul de timp menționat nu reprezintă o executare efectivă de pedeapsă ci un beneficiu recunoscut suplimentar pe lângă zilele executate efectiv prin privare de libertate.

Echivalarea aceleiași perioade ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate nu poate fi realizată în prezent deoarece legislația națională (legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare) nu cuprinde dispoziții care să permită luarea în considerare a acelor dispoziții din dreptul național al statului de condamnare în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment. Este de remarcat că art. 17 alin. 4 din DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI A CONSILIULUI din 27 noiembrie 2008 permite statului de executare să includă în legislația națională astfel de dispoziții, însă până în prezent legea nr. 302/2004 nu a fost completată în acest sens.

Drept contraargument s-ar putea susține că adoptarea acestei soluții, este, pe de o parte, inechitabilă pentru persoana condamnată, în contextul în care s-a stabilit pe cale judiciară și pe parcursul executării pedepsei că aceasta a avut o conduită pozitivă care a fost evidențiată și recompensată de autoritățile competente, iar, pe de altă parte, ar contraveni scopului în considerarea căruia a fost reglementată la nivel internațional instituția transferului persoanelor condamnate și anume de a facilita reintegrarea socială a acestora prin executarea pedepselor în țara de origine. Or, dacă persoana condamnată ar avea reprezentarea faptului că beneficiul, consistent, recunoscut pe parcursul executării pedepsei de statul care a pronunțat condamnarea, este lipsit de relevanță juridică în statul de origine, unde va continua executarea, nu va avea nici un interes să solicite transferul ci, dimpotrivă, se va opune unei astfel de măsuri; astfel s-ar ajunge ca o măsură reglementată pentru stimularea reinsertiei sociale să aibă un efect contrar.

În concluzie, este necesar ca Înalta Curte de Casație și Justiție să dea o dezlegare acestor probleme de drept.

În ce privește jurisprudența relevantă la nivel național și comunitar, nu sunt cunoscute hotărâri în care să fi fost analizată chestiunea de drept supusă discuției.

Pentru aceste considerente,

DISPUNE

În baza art. 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

„În interpretarea și aplicarea art. 17 din DECIZIA-CADRU 2008/909/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană și a art. 144 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 republicată, cu modificările și completările ulterioare:

După transferarea persoanei condamnate în străinătate, în vederea continuării executării pedepsei în România, perioada considerată ca executată de statul de condamnare (pe baza muncii prestate și a bunei conduite) trebuie avută în vedere de statul de executare?

În caz afirmativ, perioada considerată ca executată de statul de condamnare trebuie scăzută din pedeapsa ce se execută sau trebuie recunoscută ca parte din durata pedepsei ce poate fi considerată ca executată pe baza muncii prestate, în sensul art. 100 din noul Cod penal (art. 59 din vechiul Cod penal)?”.

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală suspendă soluționarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23.02.2015.

Președinte

F. I.

Grefier

V. R.